

# KEJT STJUART ZAVRŠNICA

Prevela  
Eli Gilić

■ Laguna ■

---

---

Naslov originala

Kate Stewart

THE FINISH LINE

Copyright © 2021 by Kate Stewart

First published 2021 by Pan Books an imprint of Pan  
Macmillan

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Sva imena, likovi, mesta, marke, mediji i događaji izmišljeni su i svaka sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna. Autorka priznaje da je u ovom fiktivnom delu bez dozvole pominjala zaštićene robne marke nekoliko proizvoda. Vlasnici tih robnih marki nisu autorizovali njihovo pominjanje, nisu to sponzorisali niti su obavešteni o tome.

Mon Trésor Mejven

*I svim čitaocima koji su se sa mnom otisnuli  
na ovo putovanje. Merci.*

## Poruka čitaocima

Opa! Kakvo putovanje!

Mali epilog koji se pretvorio u moj najduži roman, zasad! Većina koja je na društvenim mrežama pratila razvoj ovog „dodatnog epiloga“ zna da nikad nisam nameravala da ovo postane trilogija. Ali otkako sam završila ovu knjigu, odlučno tvrdim da je poslednji nastavak oduvek bio tu i čekao da ga otkrijem. I mnogo mi je drago što sam to uradila.

Da bih napisala kraj koji mi je delovao ispravno, morala sam da unesem malo – veoma malo – promena u odnosu na ranije nastavke. Nemojte da vas to ikako zaplaši. To su sitni detalji, toliko sitni da ih većina verovatno neće ni primetiti. Te neznatne promene su bile neophodne da bi vremenski tok lepo tekao. Ako su vam pojedinosti mnogo važne, molim vas, verujte da smo ih ispravili što smo bolje mogli.

Pošto smo to skinuli s dnevnog reda, te minimalne promene ne bi trebalo ni na koji način da vam pokvare uživanje u poslednjem nastavku.

Čast mi je što sam napisala *Družinu Gavrana Huda* i to je jedan od najvažnijih uspeha u mojoj karijeri.

Zaista se nadam da ćete uživati u *Završnici* i mnogo vam hvala što ste bili uz mene na ovom putovanju.

Mnogo vas volim.

XO

Kejt

# Prolog

## Tobajas

**Četrdeset četiri godine**  
**Sen Žan de Liz, Francuska**

„*Viens ici, Ezekiel.*“ Dođi ovamo, Jezekijele. Prilazim mu. Ruka mu je spuštена, a na dlanu mu leži okrugla smeđa morska školjka. Pružam ruku prema njoj, ali on je pomera van mog domašaja.

„*Qu'est-ce que c'est?*“ Šta je to?

„*Un clypéastre, un dollar de sable. Lorsque tu en trouveras un, garde-le. Et lorsque tu seras prêt, alors tu le casseras. Mais tu dois la faire bien au milieu pour pouvoir en récupérer son trésor.*“ Peščani dolar. Kad ga nađeš, onda ga i zadrži. A polomi ga tek kad si spreman. Ali moraš to da uradiš po sredini da bi uzeo blago.

„*Quand serai-je prêt?*“ Kad ću biti spreman.

Razbarušio mi je kosu. „*Tu le sauras.*“ Znaćeš.

Dok stojim na obali, preskačem kamenje u penušavim talasima koji mi kvase stopala. Nikad se nisam setio celog razgovora s ocem onog dana kad me je doveo ovamo, samo pogleda na more, nagoveštaja peska, odbleska ranojutarnjeg sunca koje

izviruje iza njega i čudne školjke na njegovom dlanu. Kad sam ga poslednji put posetio u ustanovi, setio se toga od reči do reči za vreme retkog trenutka lucidnosti. Ispričao mi je da ima sina Jezekijela i iznenađujuće jasno ponovio razgovor koji smo vodili tog dana, i onda me je zamolio da potražim njegovog sina.

Ne znam je li to bio znak, sudbina ili nešto treće, tek našao sam netaknuti pešćani dolar na plaži onog dana kad sam počeo da gradim kuću. Iako sam se tek godinama kasnije setio te uspomene, bilo mi je jasno šta me je nateralo da sačuvam školjku. Iako nisam znao pojedinosti, nekako sam shvatio da je važna.

Ironično je i surovo kako mozak radi, pogotovo moj. Neke uspomene redovno proživljavam, ali dao bih sve da ih zaboravim, pojedinosti su tako žive i toliko usađene da je to mučenje. A povremeno zaboravljam one druge, one koje su mi najdraže. Međutim, tog dana je moje promenljivo sećanje posejalo seme i nagon me je naterao da sakrijem tu školjku – zbog čega je sve još značajnije. A tek kad sam pogledao značaj tog „blaga“, shvatio sam stanje uma tog dana, stanje koje je veoma slično mom danas.

Nikad nismo bili bliski pošto je moja majka pobešla zbog njegove naravi i psihičke bolesti – šizofrenije – ali sad osećam sponu s njim. Međutim, bojao sam se od onog dana, decenijama kasnije, kad sam ga pronašao umazanog sopstvenim govnicama kako mahnito brblja na francuskom neznancima koji su prolazili pored njega na toj pariskoj ulici. Kad sam ga video tog dana, uplašio sam se da bih jednog dana mogao da doživim istu sudbinu – da će me svi koji tvrde da im je stalo do mene na kraju napustiti – zbog psihičke bolesti i pomanjkanja kontrole. Taj strah me je godinama paralisao i odvrćao od toga da se dajem, da potpuno verujem ljudima.

Za mene je ljubav uvek bila uslovna – sve do nje.

Moja majka nikad nije razumela ozbiljnost očeve bolesti. Sad verujem da je mislila kako je samo poludeo. Iako je to delom tačno, on nije svesno odlučio da poludi. Nije dozvolio

svojoj mračnoj strani da nadvlada, kako je o njemu mislila sve dok nije poginula. Bolest ga je savladala, a mene je veoma dugo proganjao strah od nasledne bolesti.

Međutim, u ovom životnom trenutku, s obzirom na moje godine izgledi da nikad neću doživeti njegovu sudbinu idu mi naruku.

Uzimam kamenčić izbledeo od sunca s mesta na kome sam ga sakrio pre čitave večnosti pa polazim prema zavojitim stepenicama na litici koje vode do moje završnice. Sad je jasnije nego ikad da nikad nisam čekao na ovu kuću. Čekao sam na ovaj dan, na ovaj trenutak jasnoće – dan kad moja glava i srce više ne ratuju.

Kad bih morao da sažmem svoj život, svoj put jednom rečju, ona bi bila danas. Radio sam sve za ovaj trenutak. Ironija je što zbog svojih zavera i smicalica nisam znao da ovakav dan ikad može biti moguć za mene. Sudbina mi je podelila karte, a karma se surovo poigrala mnome. Sreća nikad nije bila deo priče, ali ovom oportunisti dovoljno se pokazivala da bih znao kako je povremeno bila prisutna iako me je ponekad potpuno napuštala.

*Primetio sam, srećo. I jebi se zbog toga.*

Ali ako bih morao da sagledam svoj život u odnosu na sile nad kojima nemam moć a koje u svakom trenutku mogu biti na mojoj strani ili protiv mene, onda bih morao da ih oteram. Moraću da izaberem nešto drugo za merenje svog života, sa svim drugi entitet, kosmičku silu jaču od svih ostalih, *nju*.

Bez nje moj život ne bi imao svrhu baš kao što je ni ovaj dan ne bi imao.

Ona nije pogrešila. Mi, ono što imamo i što smo pronašli jedno u drugome – samo je to važno. Put koji sam prešao kako bih došao dovdle bio bi ništavan bez nekoga ko će se na njega osvrnuti sa mnom. I nema boljeg načina da se priča ispriputa, nema boljeg odraza moje vrednosti od očiju žene koja mi je bila saputnica i pomogla mi da nađem put kad je bilo najteže.

Ona je moje ogledalo, moj sudija i pokazala se kao moja jedina svrha. Ona je vratila smer mojoj umirućoj duši kad

sam se izgubio i nastavlja da me navodi nazad ka putu, zvezda toliko sjajna da se ne može prevideti bez obzira na to koliko daleko zalutam.

Ne postoji veća snaga u životu od svrhe. Toliko godina sam mislio da je moja nešto sasvim drugo – sve dok mi ona nije pokazala istinu. Uvek sam sebe smatrao usamljenim jahačem dok nije sagorela pristup mom putu kao moja protivnica, ljubavnica, učiteljica, poverenica i najbolja prijateljica.

Bilo kakav značajan zbir svih mojih dana na ovoj Zemlji uvek će biti neodvojiv od nje.

Da sam uspeo da odbacim svoju svrhu, da mi je samosabotaža uspela, ne bih znao da tako potpuno osećaj postoji. Nikad ne bih pronašao takav spokoj u sebi. Odavno bi me obuzela strava od koje bih se razboleo do tačke s koje nema povratka.

Čim uđem na vrata te kuće, neću se obazirati na surovost puta niti na to koliko sam koraka načinio. Umesto toga ću biti zahvalan na svakoj krivini – osim na jednom udarcu toliko jebećem nemilosrdnom da nikad neću moći da ga prebolim. Nikad. Taj gubitak je toliko bolan da nikad neće biti dana bez patnje.

*Moj brat.*

*Njen spasilac.*

Trajni ožiljak koji nikad neće sasvim zaceliti i dokaz mojih potucanja od kojih sam se umorio. Već sam na polovini puta uz liticu kad mi telefon zavibrira u džepu.

### **Gospođa Ptica je u gnezd.**

Međutim, već sam osetio da je blizu. Čuo sam kako iznad mene uzvikuje moje ime dok trči po kući. Nepogrešiv strah i uzbuđenje izbijaju joj iz glasa te preskačem po dva stepenika, ustutnjalog srca.

„Čujem te, *Mon Trésor*“, odgovaram dok ubrzavam, a grudi mi se nadimaju dok držim tanani dar u ruci. *Uvek ću te čuti.*

Već se gušim od osećanja dok klimam glavom dvojici gavrana koji čuvaju stražu u zadnjem delu imanja. Kao i uvek, Bo me dočekuje njuškanjem međunožja pre nego što mi dozvoli

da mu pređem prstima preko ušiju. S vremenom sam naučio da ga podnosim iako je i dalje kretenski teritorijalno nastrojen prema našoj ženi.

„*Bonjour*, alavi drkadžijo.“

Mnogo toga sam smislio u životu, ali najviše sam se opsedao time kako li će ovaj naum ispasti. Ali ako je Bo ovde s njom, to znači da je ne samo dobila moju poruku već i da je očigledno shvatila njenu dvosmislenost.

### **Nađimo se na završnici.**

Iako nikad nisam kročio u ovu kuću jer sam odbijao da to uradim bez nje, ne obraćam mnogo pažnje na zdanje dok žustro prolazim pored stepenica od kovanog gvožđa, znajući tačno gde ću je pronaći. S godinama sam hiljadu puta sanjao o ovome, a moje srce i glava znaju put.

Povetarac me navodi dugačkim hodnikom sa španskim pločicama. Pored zidova boje karamele i tekture peska. Kući nedostaje tek nekoliko soba da bi bila palata, ali dostojna je kraljice.

Usput ne primećujem gotovo ništa jer me mnogo više privlači jedino na šta sam usredsređen. U mojim grozničavim grudima nema ničega osim vatre i potrebe, a srce mi kuca jako kao i kad sam od nje poslednji put tražio nešto. I tad sam bio jebeno prestravljen kao i sad. Prestravljen da će odbiti da me ponovo prigrlji. Prestravljen da je poverovala u moje laži. Prestravljen da sam verovao u njih toliko dugo da sam se ubedio da su istina.

Pre dvanaest godina sam je izbacio iz života. Time sam izgubio sebe, svoju svrhu, svoje poštovanje i svoj jebeni razum.

Više od polovine tog vremena proveo sam bez nje zbog straha, griže savesti i zato što sam samog sebe osudio.

Danas joj dolazim kao drugi čovek zbog godina koje smo izgubili i zbog godina koje su nas dovele ovamo. Ona nije poverovala u moje laži, ali ja sam uvek verovao u njene *istine*, u njenu ljubav, u postojanost njenog srca.

Zato što me je spasla.

Najveći životni uspeh mi je što sam osvojio njeno srce jer je ona najdragocenije što imam.

Blago koje bi svaki pametan lopov pokušao da ukrade.

Blago koje mnogi *jesu* bezuspešno pokušali da uzmu. Jebeno sam se pobrinuo da bude bezuspešno. Ranije ne bih mogao da likujem zbog toga što sam je osvojio jer bih mislio koliko me je to stajalo. Ranije nisam mogao da govorim takve stvari zbog griže savesti.

Ranije... bilo je tako jebeno bolno.

Tad sam bio sebičan, kao što sam i sad sebičan kad je ona u pitanju, bez mnogo obzira zato što potreba nadmašuje grižu savesti – uglavnom.

Posle četrdeset četiri godine življenja, siguran sam da jedino bez nje ne mogu da živim.

I da u naredne četrdeset tri *nikad* neću voleti drugu.

Ona je volela mnoge. Takva joj je priroda. To ju je oblikovalo, ali moje srce je bilo pohlepno i ono ima samo jednu vlasnicu. Ništa se ne može porediti s onim što ona budi u meni niti će ikad moći.

Moj sebičluk, moje ambicije, moja ljubomora i pohlepa umalo me nisu koštali budućnosti, umalo me nisu koštali nje.

Otkako me je ponovo primila u svoj život, svakog zajedničkog trenutka sam se kajao i kupovao vreme za ovaj dan.

Odslužio sam kaznu.

Istekla je i sad sam zvanično slobodan.

I baš zbog toga moram da je pronađem. Ovog jebenog časa.

Želja poput napalma združena s bolom u grudima tera me da žurim prema njoj. Bo šepuravo hoda pored mene, odlučan da prvi potraži njenu pažnju.

„Odjebi, džukelo, biće moja cele noći.“

Bo nastavlja da poskakuje pored mene, ne obazirući se na moje naređenje. Bilo je potrebno mesec dana da se transportuje ovamo pa je proveo još šest nedelja u karantinu pre nego što je stigao ovde. A već se ponaša kao glava kuće.

„Odlazi. Odmah. Ili ti nikad neću ispeći šniclu.“

Čulji uši kao da je svestan posledica moje pretnje. Zaustavlja se istovremeno sa mnom pa mi kruži oko nogu. Pucketam prstima, a on mi ravnodušno uzvraća pogled pre nego što otrči dalje.

Drkadžija.

Stižem do odredišta i nalazim je tačno tamo gde sam i mislio da će biti: na balkonu. Vetar joj vijori dugu kosu oko lica. Položila je dlanove na debeli ispust od opeke i zuri u svetlucavo more. Obučena je u belo, a svilenkasta tkanina joj pravi duboki V-izrez na leđima i otkriva celu kičmu. Koža joj je zlatna od sunca, ali diže mi se od pogleda na krhka krila na njenim ramenima. Gladnim očima je gutam s mešavinom želje i olakšanja.

Dovesti je ovamo bio je poslednji korak posle bezbroj drugih.

Čekam da oseti da sam blizu. Ne stojim ni sekundu na vratima pre nego što vidim kako se kruti. Besne, vlažne, tamnoplave oči sreću se s mojim i grlo mi se steže od osećanja pri pogledu na nju.

Mnogo smo daleko dogurali od onog dana na parkiralištu u Virdžiniji gde sam doslovno imao samo majicu na sebi, izvinjenje koje nikad neće biti dovoljno i borbenost koju je probudila da je povratim, da je zadržim, da ponovo prisvojim ono što sam ukrao pre toliko godina.

I mnogo smo daleko dogurali.

Jebeno daleko.

Čini mi se da je otada prošao čitav životni vek.

Na neki način sam čekao... ali sad je gotovo.

Za nekoliko sekundi završiću sve što sam zacrtao da uradim.

Međutim, dok se odvajam od vrata i hitam prema njoj, na pamet mi pada prvi dan moje kazne. Za nekoliko sekundi koliko mi je potrebno da stignem do nje, ponovo sve proživljavam.

*Nikad nisam bio zaista lud osim u prilikama  
kad mi je srce bilo dirnuto.*

Edgar Allan Po

# Prvo poglavlje

## *Tobajas*

### *Trideset osam godina*

*P*akao, prvi dan.

Iznenadna težina na grudima prene me iz sna samo trenutak pre nego što mi vruć, smrdljiv dah pogodi lice. Otvaram oči i vidim prepoznatljivu senku četvoronožnog jebenog đavola.

Besan pas mi ponosno stoji na grudima, pljuvačka podstaknuta keženjem pada mi na bradu dok mi u grudima zvoni njegov lavež koji zvuči kao da je pun šljajma.

„Psihopata.“ *Psihopata*. Gundam i guram ludog francuskog buldoga, koji zavija sve glasnije što se više pomeram i borim protiv njega. Nije mnogo težak, ali njegov lavež otkriva da ima neverovatnu sliku o sebi.

Drkadžija nije prestao da reži na mene otkako sam juče ušao na vrata, a Sesiliji je to bilo veoma zabavno.

Meni nije.

Sedam u zamračenoj sobi i prelazim dlanom po praznom mestu pored sebe. Bo, ime koje bih zaista voleo da nije protraćila na psa, škljocne zubima prema mestu na kome je spavala pored mene samo nekoliko sati ranije. Sedi na zadnjim nogama i piskavo laje kako bi se pobrinuo da ga jebeno omrznem.

I samo nekoliko sati posle upoznavanja zaključujem kako ga mrzim.

Napet zbog njenog nestanka, pogledam kroz prozor i vidim da je još mrak, mrkli mrak kao da je ponoć.

Prelazim dlanom po licu, a zebnja se prikrađa.

Pojavio sam se posle osam meseci, obećao joj ceo svet, objašnjenja i doručak pa se zakleo da ću je zaslužiti. Umesto toga sam brzo obišao kuću s njom pre nego što sam se istuširao i komirao. Ne sećam se šta je bilo posle toga jer su me olakšanje zbog ulaska na ta vrata i vruć mlaz preplavili opuštenošću kakvu godinama nisam osetio.

I posle svih svojih obećanja, omanuo sam i nisam ispunio nijedno samo sat vremena pošto sam ih izgovorio – zbog iscrpljenosti. Kad se adrenalin povukao, skljojao sam se i to jako.

*Šta ti bi, Tobajase, jebote?*

Bacam pokrivač sa sebe, oblačim odeću u kojoj sam stigao i obuvam čizme.

Prelazim pogledom po sobi ne bih li video sat i na jednoj polici s knjigama primećujem mali časovnik koji izgleda antikvarno – od pravog zlata sa zvončićima na vrhu. Uspevam da vidim koliko je sati.

Četiri ujutru.

Vremenska oznaka mog prvog dana u paklu.

I ne samo to. Prilično sam siguran da je Sesilija odlepila.

*Merde. Sranje.*

Nadao sam se da će spavati cele noći, ali trebalo je da znam da neće. Izmožden posle tridesetšestočasovnog putovanja, zapspao sam pre nego što smo propisno razgovarali, komirao sam se pre nego što sam uspeo da joj bilo šta objasnim. Sećam se da se, dok sam se brisao peškirom, presvukla u flanelsku pidžamu koja ju je pokrila od glave do pete. To sam zapamtio jer mi je bilo zabavno što se toliko pomučila da mi jasno da do znanja kako me neće nagraditi zato što sam se vratio – ne svojim telom. To je nije sprečilo da me guta pogledom kad je mislila da ne gledam.

Siguran sam da se uglavnom budi rano kako bi otvorila restoran, ali ipak je prerano da bi mogla da se naspava. Ali ja sam satima spavao kao klada, bolje nego što sam godinama spavao, zato što sam bio u njenom krevetu. Znam da se ona nije odmorila baš iz tog razloga.

Zbog *mene* i mog bombastičnog povratka u njen život.

Jeste da sam ubacio nogu s ove strane vrata, ali Sesiliji je ruka i dalje na kvaci, spremna da me izbac i zalupi vrata ako zajebe nešto. A nisam najbolje počeo.

Osujećeno zastenjemo pošto Bo i dalje urla na mene, objavljujući mi pseći teritorijalni rat, sve dok konačno ne zalajem i ja na njega.

„*Putain, tais-to!*“ *Jebeno umukni!* Bo odmah začuti i iskrivi glavu dok me sitnim crnim očima ispitivački gleda zbog mog zapovedničkog tona.

„*Couché.*“ *Dole.* Bo poslušao bez oklevanja. Odlično je savladao jednostavne komande. Komande koje očigledno razume, na *francuskom*.

Kuće sa šiljatim ušima skače mi oko nogu dok mi se oči navikavaju na tamu. Iako želim da što pre odem kod nje – gde god da je – nehotice iz radoznalosti gledam po spavaćoj sobi. Mnogo se razlikuje od one u kojoj smo se upoznali. Od sobe u kući njenog oca u kojoj sam manipulisao njom, tucao je, povredio je pre nego što sam počeo da je obožavam, pre nego što sam je zavoleo.

Rekla je da joj kuća nije ništa naročito, ali svaki delić prostora oplemenjen je bojama ili nadahnućem i sve je ušuškano.

Kao da je svaku sobu u kući pažljivo uredila kao utočište i dokaz da je napredovala. Vidim sve, sve njene nenametljive pečate u ovoj kući, u umetničkim delima, u njenim izborima.

Uključujem lampu za čitanje od šarenog mozaika nalik na *Tifanijeve* i prelazim pogledom po nekoliko knjiga u tvrdom povezu koje tek treba da stavi na police. Vidim nekoliko rukom napisanih beleški pored hrpe računa, a jedna od njih je spisak stvari koje treba da uradi.

**Organizovati dostavu hrane za Dan zahvalnosti. (Svratiti kod Megi.)**

**Pridružiti se Trgovinskoj komori.**

**Upisati kurs kuvanja?**

**Vruća joga?**

**Devojački izlazak s Marisom?**

**Čitalački klub?**

**Izaći na sudar s gospodinom Lepotanom?**

Gasim usplamteli talas koji preti da me preplavi i odlučujem da jutarnji razgovor ne počinjem pitanjem: „Ko je jebeni gospodin Lepotan?“

Pošto sam u nemilosti, moram da potiskujem urođeni nagon za dominacijom kako bih se pomirio s njom pre nego što objavim bilo kakav teritorijalni rat. A pod ratom mislim na borbu svim sredstvima kako bih se jebeno pobrinuo da uradimo sve što je moguće da obnovimo odnos zakopan ispod razvalina našeg *poslednjeg* viđenja.

Uznemiren onim što sam otkrio, odlazim u kuhinju ne bih li je pronašao. Zatičem je praznu, zbog čega nelagoda raste. Ipak, nehotice se osmehnem pri pogledu na francusku presu koja stoji na kuhinjskom šanku. I tad me zaboli u grudima jer je moja situacija dvosekli mač.

Jeste da sam ovde, s njom, ali ne onako kako želim da budem.

Strpljenje je ključno da bih je ponovo osvojio, ali ono mi je i Ahilova peta.

Previše vremena je prošlo otkako smo stvarno bili zajedno. Nemilosrdne godine od dana kad smo poslednji put bili zagrljeni i priznali jedno drugom da se volimo u Romanovom zadnjem dvorištu pre nego što su nas najgore okolnosti razdvojile. A sâm sam izazvao neke od njih.

S te tačke pre mnogo godina, zajedno sa svim teškoćama s kojima sam se nosio poslednjih osam meseci, sve prepreke koje sam savladao da bih došao dovdje, do ove tačke, kroz njena vrata, deluju opravdano.

Međutim, iako mi je blizu, ona nije *sa mnom*. Ne još.

Sumnja se prikrada pošto ne nalazim poruku ni na jednom upadljivom mestu u kuhinji. Nagonski znam da nije u kući. Otvaram zadnja vrata Bou i hladan vetar ošine mi lice. Pomalja se strava.

Je li otišla?

Znoj mi izbija na čelu dok uzvraćam pogled njenoj džukeli s Napoleonovim kompleksom koja ne prestaje da reži na mene ni za vreme jutarnjeg pražnjenja. Jasno mi je da ćemo Bo i ja imati probleme, ali trenutno mi krv hući u slepoočnicama zbog veće nevolje.

Mogu li je kriviti ako je otišla?

Juče je bio veliki korak, ali kako je uzbuđenje zbog mog iznenadnog dolaska čilelo i ustupalo mesto stvarnosti, osetio sam da se udaljava od mene kako bi se zaštitila.

Dok s trema nadgledam Boa, duvam u šake. Miholjsko leto prolazi a hladnoća kao da je stigla preko noći, baš kao i ja, bez ikakvog upozorenja. Jesenja hladnoća prodire mi u kosti dok silazim s trema i zalazim dublje u baštu. Lakne mi kad je ugledam. Pogrbljena je u bašti, osvetljena led sijalicom dok posluje samo u flanelskoj pidžami i crnim ugovkama.

Telom mi struji želja da je dodirnem, okusim, tucam, pri-svojim – tinjajuća potreba na koju se ne obazirem iako me sve boli od žudnje. Znam da i ona oseća istu potrebu.

Takvi smo.

S nama je gledanje ljubav, svađanje je ljubav, tucanje je ljubav, čak je i ovo – dok se probijamo kroz zajedničke ali potpuno različite strahove – ljubav.

Nije mi dozvoljavala da to negiram. Prihvatio sam to kao činjenicu. Gorivo koje mi je potrebno za borbu za koju se spremam. „Bez obzira na to šta nam se desilo, bili smo to i još uvek smo. Ukrao si mi srce, dozvolio da te volim i proketo se postarao da znam gde je mom srcu dom.“

Potrebno mi je da verujem u to. Moram da verujem u to. Njene reči su moja pokretačka sila. Jeste da je prošlo osam meseci, ali putovanje natrag do nje delovalo je kao večnost.

Sve među nama oduvek se svodilo na ljubav, kao što mi je smelo pokazivala sve dok nisam imao izbora do da se otvoreno suočim s tim i prepustim istini.

A istina je da je volim toliko jako da ne mogu podneti pomisao da će se ovo odugovlačiti još jedan dan – jebote, još jedan sat. Ali učiniću to. Zbog nje ću naći strpljenje.

I imaću veoma malo zahteva.

Dok smo se vozili do kuće, dobacivala mi je poglede kao da sam neznanac koga pokušava da razume, a stav joj je bio rezervisan. I sad je kruta dok ubada lopaticu u zemlju. Stav joj je odbrambeni.

Dok idem prema njoj, znam da je samo pitanje vremena dok ne oseti da sam blizu. Uvek bi me osetila, baš kao i ja nju.

Bo, gramzivi drkadžija, prvi stiže do nje.

„Čao, maleni“, pozdravlja psa promuklo i skida isprljanu baštensku rukavicu kako bi mu prešla prstima po leđima. Čak me i ne pogleda kad me pita: „Je l’ te probudio?“

„Nije važno. Ledeno je ovde. Doneću ti jaknu.“

„Ne treba.“ Ponovo navlači rukavicu i nastavlja da posluje. Baca još zemlje u stranu pa uzima saksiju s više vrsta hortenzija.

„Jesi li sanjala nešto?“, pitam je, znajući da je i to muči.

„Zar ne sanjam uvek?“, odgovara ogorčeno.

Kleknem pored nje jer i dalje kopa.

„Treba li ti pomoć?“

„Ne, mogu sama.“

„Razgovaraj sa mnom“, kažem gledajući njen profil pri žutoj svetlosti.

Sesilija kopa i ubada – a to čini i njena ćutnja. Ne pokušavam da je zaustavim. Nervozna je ili povređena, ili i jedno i drugo, a to je poslednje što želim.

*Prvi dan, Tobajase.*

„Razgovaraj sa mnom, Sesilija.“

„Možda ne želim.“ Odgovor joj je tih, toliko tih da nisam siguran je li htela da čujem. Ali ne smeta mi što je stavila oklop.

Već je pobedila. Danas nije dan za svađanje. Danas je dan za predaju. Tako mi je jebeno nedostajala. S godinama, kako su meseci prolazili, ponekad bih se zapitao jesam li umislio deo svoje potrebe, svojih osećanja prema njoj. Ta teorija je otišla dođavola onog trenutka kad sam ušao u konferencijsku salu da se suočim s njom posle godina odvojenosti. To je bila samo još jedna laž koju sam govorio sebi u danima i mesecima pošto sam je oterao. Jebeno je besmisleno pokušavati da spojiš razum i ljubav. Ljubav ne mari za tvoje razloge, bili oni ispravni ili pogrešni. Ljubav nije briga za posledice niti joj se fučka za to u kakvo će te stanje dovesti. Ona je neumoljivo i neoprostivo osećanje koje ti nikad ne dozvoljava da lažeš samog sebe.

Ne skrećući pogled sa Sesilijinog profila i očajnički žudeći za njenim očima plavim poput okeana, sedam na pete i spremam se za prvu bitku od mnogih koje će doći.

„Zašto sad?“, pita dok uzima hortenziju iz saksije i spušta je u iskopanu rupu. „Sačekaš da se naviknem na *novi život*. Novi život bez tebe. To ne bi trebalo da ti odgovara. Zašto?“

„Morao sam da...“ Umorno uzdišem, a ona me pogleda krajičkom oka. „Šta god da ti sad kažem, zvučaće kao opravdanje, ali imao sam razloge, brojne. I sve ću ti ih reći.“

Načas prestaje da utiskuje zemlju oko biljke. „Slušam.“

„Izvini što sam zaspao. To nipošto nisam želeo da uradim. Izmožden sam od leta.“

Ne pita gde sam bio. Previše se navikla na to da ne zna. Ili je nije briga, što je još gore.

„Bio sam u Dubaiju zbog poslova *Egzodusa*. Upravo smo kupili jednu kompaniju. To mi je bio poslednji zadatak kao vršiocu dužnosti glavnog direktora pre nego što Šeli preuzme kormilo. Nisam spavao danima. Kad sam sve završio, došao sam pravo kod tebe i...“

„Pravo kod mene.“ Otpuhne. „Znaš, u pravu si, Tobajase. Sve što sad govoriš zvuči kao izgovor. Verovatno bi trebalo da nastaviš da spavaš.“

„Dozvoli da objasnim.“

„Nisam sigurna da sad želim da slušam tvoja objašnjenja.“

„Pa, zaslužuješ ih, a ovde je jebeno hladno. Hajdemo unutra da razgovaramo.“

Ne obraća pažnju na moj predlog i nastavlja da posluje kao da me nije čula.

„Neću otići“, šapućem iako znam da time neću ništa postići. Ona ne želi da me sluša, ne sad. Ustajem i radim suprotno od onoga što sam upravo rekao – ulazim u kuću i vraćam se u njenu spavaću sobu. Uzimam duks s kapuljačom iz njene komode pa izlazim. Ona prazni još jednu saksiju. Podiže pogled prema meni kad joj pružim debeli duks.

„Ne treba mi.“

„Sesilija, ledeno je.“

Ustaje, skida rukavice i otima mi duks pa ga navlači preko glave. Univerzitetski logo me bolno podseća na to da sam propustio četiri godine njenog studiranja, letnje raspuste koje je provodila u Francuskoj i godine posle toga. Mučan podsetnik na to da je proživela mnogo toga bez mene. I pored dnevnih izveštaja o tome da je dobro i onoliko pojedinosti o njenom ličnom životu koliko sam mogao da svarim, ne znam većinu intimnih detalja. Nisam mogao podneti da ih znam iako sam više puta podlegao radoznalosti pa se obeznanio od alkohola, što mi je usporilo oporavak. Ona sad stoji ispred mene obazrivog pogleda, ali uprkos tome munje mi sevaju u venama od njene blizine. Naša privlačnost je opipljiva, neprestano hući između nas od dana kad smo se upoznali. Čak i pri mutnoj žutoj svetlosti, vidim joj blede pegice na nosu. Simetrično je savršena, od oblika lica do majušne rupice na bradi. Pružam ruku prema njoj, ali ona se odmiče.

Već jako zamahuje i osećam svaki udarac. Guram šake u džepove farmerki pa čizmom vraćam ivični kamen nazad na mesto. „Šta si sanjala?“

Gricka usnu i podiže pogled, ali zagleda se u daljinu. „Kad bih morala da sažmem kao Frojd, tumačenje bi bilo da te ne

poznajem stvarno.“ Ponovo se spušta na kolena. „Ne znam koju pastu za zube koristiš.“

„To možemo lako rešiti. Šta se još desilo?“

„Ne sećam se.“

„Lažeš. Mogu da se kladim da si sad ovde zbog tog sna. Zato što te poznajem.“

Iznervirano uzdiše. „Moram ovo da završim.“

„Moguće je raditi više stvari istovremeno.“ Ponovo kleknem i gurkam je u stranu kako bismo zajedno poslovali. Uzimam drugu lopatu iz starinske drvene kutije za alat s kamene staze iza nas.

„Rano je, umoran si i ne treba mi tvoja pomoć.“

„Bićemo zajedno. Danas, sutra i prekosutra, Sesilija.“

„Samo... skloni se, Tobajase.“ Drhtanje u njenom glasu govori mi sve što bi trebalo da znam. Ustaje i prilazi velikoj kesi humusa pa je vuče do mene. Ne pomažem joj jer sam prilično siguran da bi me ubola tom lopaticom ako joj priđem.

Ljuta je. Očekivao sam to, ali ipak me povređuje. Juče sam silom ušao u njen prostor, slično kao kad smo se upoznali. Više ne želim da bude tako, ali nagon je jak.

Obara glavu kao da oseća da se borim sam sa sobom iako se nisam ni trgao. „Ne želim da se svađam, Tobajase.“

„Otkad se toliko jebeno bojiš svađe?“

„Ne bojim se.“ Lako cepa debelu plastiku. Veoma je ljuta baštovanka. „Samo trenutno nemam šta da ti kažem.“

„S koliko laži ćemo da počnemo?“

Tamnoplave oči joj se zalede. „Stvorila sam sebi život ovde, Tobajase. Koliko god privremen bio, neću ga ostaviti zbog tebe. Ne ponovo.“

„Pa jasno mi je zbog čega. Spremaš se za vraški *uzbudljiv* život. Vruća joga? Trgovinska komora?“ Skupljam pesnice uz bokove. Nije pravi trenutak za ovu raspravu.

„Naravno da si njuškao. Ne liči li na tebe da tek tako upadneš i narušiš mi privatnost posle *godina* razdvojenosti?“

„Znala si u koga si se zaljubila.“

„To ne znači da sam htela da se zaljubim.“

„Vreme i razdvojenost nisu važni kad je o nama reč. To je sad jasno.“

„Ali jesu. Jesu *važni*. Meni jesu. Znam da sam pristala da pokušam, ali šta misliš da će se desiti? Da ću samo nastaviti po starom, bez pitanja, raširenih nogu, širom otvorenog srca? Više nisam ta devojka, Tobajase, a nisam ni ta žena.“

„Govorimo o tebi, tako da jebeno znam da nije tako. Da nisi sposobna da ponovo budeš ta žena, žena koja oprašta i voli kako samo ti umeš, ne bih noćas spavao u tvom krevetu. A što se tiče planova, ne znam jer još nismo razgovarali onako kako moramo da razgovaramo niti smo napravili ijedan jebeni plan *zajedno*. Trenutno pregovaramo. Šta si jebeno sanjala?“

„Šta bi drugo bilo?“

„Neću da te ostavim. Ni danas, ni sutra, ni dan posle toga. Kad na vrbi rodi grožđe. Pre ću pojesti hamburger iz *Mekdonaldsa*.“

Nije trebalo to da kažem.

„Tebi je ovo smešno?“ Strelja me pogledom, ruku pokrivnih zemljom, očiju usplamtelih od optužbi i zaostale ljutnje.

„Mislim da bi s malo humora bilo mnogo manje bolno, ali po tvom izrazu lica mi je jasno da ne deliš moje mišljenje.“

„Živeo si s njom.“ Priznanje je tek glasnije od šapata.

„Sanjala si Ališu?“

„Ona te je *poznavala*. *Dozvolio* si joj da te upozna. *Ona* je znala koju zubnu pastu koristiš. *Ona* ti je verovatno birala jebene kravate ujutru. Stvari koje si joj *dozvolio* da zna.“

„Nemoj.“ Odmahujem glavom jer mrzim kuda ovo vodi. „Nemoj to da radiš.“

„Odbacio si me, ali s njom si *živeo*. A ja čak nisam ni videla gde si *živeo*.“

„Jesi, videla si. Videla si jedino mesto koje sam smatrao domom. Tetkin usrani ćumez na periferiji. To je jedino mesto

u Tripl Folsu koje mi je bilo dom. Ostalo su bila samo mesta na kojima ću odmoriti glavu između poslovnih putovanja. Nisam imao pravi dom otkako su mi roditelji poginuli i nisam *živeo* s njom.“

„Ponašala se kao da ste živeli zajedno.“

„I pustio sam te da veruješ u to.“

„Naravno da jesi“, odvrati ona i ogorčeno se nasmeje.

Ne mogu da izbacim ljutnju iz odgovora. „Kula od karata, Sesilija. Treba li da te podsetim da si nosila verenički kamen od dva jebena karata kad si se dovezla u Tripl Fols pošto si ostavila verenika s kojim si *živela*? Ili je on i dalje u igri?“

*Smiri se, Tobajase. Jebeno odmah.*

Zatvaram oči, plašeći se da vidim koliko ju je ta opaska iznervirala.

„Kako se usuđuješ?“, izusti jedva čujno. „Sad sam ja kriva? Morala sam da nastavim da živim normalno. Niste mi dali mnogo izbora.“

„Znam.“ Gutam knedlu. „Izvini. To je ljubomora progovorila. Pitaj me bilo šta.“

Skreće pogled. Zbog njenog ćutanja mi je još gore.

„Moramo da razgovaramo o ovome. Izgubili smo dovoljno jebenog vremena.“

„Mi smo izgubili?“

„Dobro, *ja* sam. *Merde!*“ Stežem pesnice. „Ako ćemo da tražimo krivca, prihvatam krivicu. Svu krivicu, u redu? A što se tiče stanovanja, imam... *mi imamo* stan u Šarlotu, gradsku kuću u Parizu, stan u Španiji i utočište u Nemačkoj.“

„Ti i Ališa?“

„Je l' me sad jebeno zajebavaš? Mi, kao *ti i ja*. Ona nikad nije bila moja budućnost, Sesilija.“

Izgleda kao da razmišlja o tome. „A završnica?“

Klimam glavom. „I dalje je tamo. Nikad nisam kročio u nju. A nas dvoje smo maltene živeli zajedno u Romanovoj kući.“

„To nije isto. A ionako je bilo iluzija, zar ne?“

„Nije. Ali ti si samo sanjala. Znam da ti snovi deluju stvarno, ali to je ipak bio samo san.“

„Ili upozorenje koje bi trebalo ozbiljno da shvatim.“

Ubod nožem. Osećam ga svugde. Ali pustiću da bude po njenom u ovoj svađi i još hiljadu drugih.

„Nismo se dugo zabavljali“, pokušavam pa se štreknem jer vidim da mi to nije pomoglo.

„Nismo ni mi ako ćemo da vodimo računicu i ako ono nazivaš *zabavljanjem*.“

„Ono što smo imali nije bilo zabavljanje. Nemoj omalovažavati ono što nas je dovelo do ovde. Zavoleli smo se i to nas je uništilo kao i sve oko nas do te mere da smo upropastili nekoliko života, uključujući naše. I ja sam kriv za to. Ali tu smo gde smo i još se volimo, čak i više jer smo dovoljno pametni da znamo šta smo izgubili. Neću ceo dan da nabrajam šta sam sve rekao i uradio, laži koje sam izgovorio i sranja koja ćemo morati da rešimo. Ali priznajem svoju krivicu onako kako si tražila, onako kako ti je potrebno, onako kako je *meni potrebno*. I samo se nadam da ćeš me pitati šta ti je potrebno kako bih priznao i kako ne bismo gubili više vremena.“

Ona se spušta na pete i obara pogled. „Dobro. Onda počni od onoga što si obećao. Od istine. Zašto si se vratio baš sad?“

„Uglavnom da bih ostvario planove koje sam pokrenuo pre dvadeset godina, pogotovo Tajlerov ulazak u Belu kuću. Nisam očekivao da će trajati toliko jebeno dugo, a što je duže trajalo, to sam bio sigurniji da moram sve da skinem s grbače da bih to uradio kako valja. Morao sam da pažljivo ispitam retke kojima verujem da preuzmu sve zajedno sa Šonom, kako bismo ti i ja mogli...“ Frustrirano otpuhnem. „Poslednje što sam hteo bilo je da dođem kod tebe pa da se okrenem i odem dok se još prilagođavamo...“ Obuzima me bes zbog pakla kroz koji sam prošao kad je otišla. „I nismo mogli da te nađemo sedam jebених nedelja kad si nestala.“

„Imala sam puno pravo da nestanem.“

---

„Sedam nedelja sam ludeo jer nisi ostavila nikakav trag.“  
Stežem pesnice uz butine ne bih li potisnuo ljutnju. „Pobrinula si se za to.“

„Gotovina“, odgovara. „Veoma je korisna, kao što dobro znaš. Zato ova kuća i restoran *zvanično* pripadaju mojoj majci.“  
Prestaje da kopa. „Možda nisam htela da me bilo ko pronade.“

„Jebeno sam gubio razum od brige.“

„Više nisam bila tvoja da bi brinuo. Postarao si se za to.“

„Uvek si bila moja. Motrio sam na tebe od tvoje jedanaeste godine bez obzira na to šta sam osećao prema tebi, Sesilija. Možda jesam zaslužio pakao onih nedelja kad nisam znao, ali nikad nećeš biti bez moje zaštite. Jednom sam te izneverio i uradiću sve što je u mojoj jebenoj moći da te nikad više ne izneverim. Veruj mi, pre nego što sam juče došao, pobrinuo sam se da *niko* osim *mene* ne dođe do tebe.“

## Drugo poglavlje

### *Tobajas*

**S**VA BOJA JOJ se povlači s lica. „Šta bi to trebalo da znači?“ „Upravo ono što misliš. Još jedan razlog zašto mi je toliko trebalo da dođem do tebe. Pored toga što sam morao da pokrenem sto stvari kako bih mogao da budem ovde, morao sam da nađem i *pokopam* leševe.“ Bio sam koncentrisan samo na Romanovog starog poslovnog partnera, drkadžiju koji je poslao Majami i pretvorio sukob u krvoprolie,

Rastvara usne i s nevericom razrogačuje oči. „Džeri? Njega si jurio?“

Klimam glavu. Ne promiče mi da se štrecnula.

„Tobajase, šta si uradio?“

„Postarao sam se da nikad više ne bude pretnja po tebe.“

„Rekao si da mi veruješ.“

„I verujem ti. Ali ne i njemu. Jebeno je najpokvareniji od svih. Spremao je odmazdu. Video sam svojim očima. Pomno sam pratio njegovu prepisku i telefonske razgovore. Uvek je bio pretnja po tebe. Da sam shvatio šta se dešava kad je trebalo...“ Nakašljam se kako bih prestao. „Ranije bih se pobrinuo za njega.“

Molećivo mi se zagleda u oči. „Kako to misliš?“

*Ne još. Nismo još stigli dotle, Tobajase. Jedno po jedno.*

„Izvukao sam priznanje pre nego što sam ga pokopao. On je poslao Majami. Hoćeš li detalje?“

Sesilija guta knedlu i skreće pogled. „Neću.“

„Nikad mi više nećeš nestati.“ Pogled joj je hiljadu kilometara daleko pre nego što se konačno vrati na mene. Danak mog prvog priznanja jasan je u njenim očima.

Nastavljam ravnim glasom, rešen da me čuje koliko god da je ljuta. Rešen da zna šta može da očekuje pre nego što takva situacija uopšte iskrсне. „*Ubiću* svakog ko ti preti. Bilo koga. Jebeno ću ih *dokrajčiti*. Sesilija, uradiću to bez razmišljanja i neću ni trepnuti zbog toga.“

Ona gricka usnu i prelazi mi pogledom po telu pa se ponovo posvećuje svojoj cvetnoj leji. Čučnem pored nje. Vetar joj nosi nekoliko slobodnih pramenova s ramena, a ja joj sklanjam ostatak kose s lica.

„Da li te to plaši?“

„Ne.“

„Zato što *znaš* ko sam. Nismo neznanci, Sesilija. Daleko od toga.“

Ne osporava to. „Ipak, trebalo bi da si dosad naučio. Ne volim naređenja.“

„Kad je o ovome reč, zabole me. Kazni me, ali nikad tako. Nemoj bežati od moje zaštite. Nateraću te da mi to obećaš jednog dana kako bih mogao da potegnem u drugoj svađi do koje će sigurno *uskoro* doći. Ne smem da dozvolim...“ Potiskujem nagon da je podignem sa zemlje, utuvim joj malo zdravog razuma i nateram da mi odmah obeća, ali znam da ne smem. To je moja sebična potreba, moja osećanja me teraju na to. Pored toga, ona će uvek ostati neukrotiva. Delom me privlači baš zbog toga, iako me to mnogo plaši.

Načas ćutimo. „*Kako* si me pronašao?“

„Šon. On je sve vreme znao gde si. Pošto sam iscrpao sve izvore, konačno sam otišao kod njega da molim za pomoć. Očekivao me je.“

Ne promiče mi trenutak kad shvati.

„Na kamaru je uređaj za praćenje.“

„Instalirao ga je pre nego što ti je poklonio kola. Čim si došla ovamo, pratio te je i postavio dve ptice stanarice da motre na tebe. Znao je da sam odlepio, ali hteo je da se postara da se opametim. Prozreo sam njegova sranja kad sam ga zamolio za pomoć, a nadobudni seronja mi je konačno skratio muke kad sam mu rekao svoj plan.“

„A šta ti je plan?“

„Ti si.“

Sesilija se stresa.

„Hajde da razgovaramo unutra. Usne su ti poplavele.“

„Dobro mi je“, otpuhne dok otresa zemlju s rukavica. „Đu-brad jedna, čak i kad sam radila šta mi kažete i čuvala vaše tajne, nijednom niste poverovali da umem da brinem o sebi.“

„Bio je iskren u vezi s poklonom, Sesilija. Dom bi voleo da voziš njegova kola, ali bez obzira na to šta ispadne među nama, uvek ćemo te štiti. Uvek. Nema rasprave kad je to u pitanju.“

„Ma nemoj? A ko će da me zaštiti od *tebe*?“

Desni kroše.

Gutam knedlu. „To ti nije potrebno. Prepušten sam ti na milost i nemilost.“

„Dokle?“

I dalje čučeci pored nje, stavljam joj palac pod bradu i okrećem joj glavu prema sebi. „Umešan sam u ovo, Sesilija. Sve bih dao da se vratim, da drugačije postupim. Da budem muškarac kakav ti je bio potreban, ali nikad nije bilo tako jednostavno te nikad nisam mogao samo da se prepustim onome što sam osećao prema tebi. A ni sad nije ništa lakše. Posle onoga što se desilo, posle svega što si doživela, morao sam da ti pružim priliku da vodiš normalan život, da pobegneš od ovoga.“ Po-dižem joj bradu i vidim da se mršti. „I posle nekoliko godina odsustva, jesi počela da živiš drugačije. Ostala si daleko. Na-merno se nisi vraćala u Tripl Fols iako ti je očeva smrt pružila

opravdanje da dođeš. Studirala si, diplomirala i čak se verila s drugim čovekom. Imala si prsten na prstu. Kad si se vratila, prodala si kompaniju. Prekidala si sve veze, s Tripl Folsom i *sa mnom*. Morao sam da poštujem tvoju odluku. Odlično ti je išlo. Bar sam tako mislio u početku.“

„A posle?“

„Objasnio sam ti. Bila je to kulminacija razloga, pogotovo jednog, i ispričaću ti sve o tome, ali“, odmahujem glavom, „potrebno mi je vreme za to. Ne mnogo, ali kunem se da ću ti reći.“

„Misliš da neću moći da podnesem?“

„Mislim da možeš da podneseš sve“, odgovaram iskreno. „Samo je stvarno previše da bismo sad to pretresli. Nisi spavala. Mislim da nisi ni jela.“

Ustaje i otresa zemlju s pidžame. Koraknem prema njoj, ali ona uzmakne i cimne glavu. „Nemoj.“

„Zašto? Zato što dobro znaš kako će se završiti kad mi jednom dozvoliš da te dodirnem?“

„Ljubav i seks ne rešavaju ništa, sećaš li se?“

Provlačim prste kroz kosu, a ona prekršta ruke. U očima joj jasno vidim zadovoljstvo. Očekivala je da ću odustati u nekom trenutku. To je sušta suprotnost napretku i ona ne propušta priliku da to kaže.

„Već dižeš ruke?“

„Prestani“, brecnem se. „To je bio samo san. Zar ništa od svega što sam ti priznao nije ništa promenilo?“

„I jeste i nije...“, protrlja pocrveneli nos. „Ne pripadaš ovde.“

„Gde me zamišljaš?“

„Nisi čak doneo prokleti kofer!“ Steže pesnice na kukovima. „Gde sad živiš? Gde su ti stvari, Tobajase?“

„Spakovane su u kamion, a vozač čeka da ga pozovem. Više od polovine moje garderobe čine odela koja jebeno ne name-  
ravam uskoro da nosim. Dom je tamo gde si ti. To sam ti juče jasno dao do znanja. Znam da ne možemo nastaviti tamo gde

smo stali...“ Koraknem prema njoj, ona se povuče i igranka počinje – izraz lica joj je kao u povređene životinje.

„Usamljena si ovde, Sesilija. Ja sam kriv za to. Zbog mene si *ponovo* usamljena. Misliš li da to ne znam? Odrekla si se svog jebenog života zbog mene pa sam i ja učinio isto. Uradio sam jedino što sam mogao jer sam hteo da me ozbiljno shvatiš kad se pojavim bez ičega osim onoga na sebi.“

Gricka donju usnu dok mi prelazi pogledom po telu.

„Odrekao sam se jedinog načina života za koji sam znao više od dvadeset godina i gotovo svega što ima ikakve veze s tim kako bih došao ovamo samo zbog šanse da ponovo budem s tobom.“

„Odrekao si se *odeće*.“

„Odrekao sam se *kontrole*“, odvrćam. „A za čoveka kao što sam ja, ne postoji ništa teže.“ Koraknem prema njoj i ovog puta ne uzmiče. Stavljam joj dlanove na obraze, ledeni su. „Zato što želim *ovo*, više od bilo čega drugog. Želim *ovo, tebe, nas*.“

„Samo“, podiže šake do mojih članaka i hvata ih, rešena da ih skloni, „samo se vrati u krevet. Moram da razmislim.“

„Ne.“

„Tobajase...“

„Ne, jebote. Neću ti dati šansu da smisliš još razloga kako bi nastavila da se ljutiš na mene.“ Naginjem se prema njoj. „Ono što boli tebe, boli i mene. Ima još toga da se kaže.“

„Ne danas.“ Obara pogled i odmahuje glavom pa prolazi pored mene kako bi ušla u kuću. Tad puknem, stignem je i podignem.

„Spusti me.“

„Neću“, odgovaram, naslanjam joj nos na vrat i udišem njen miris, toliko umirujući da se osećam kao da sam se vratio kući. Međutim, taj osećaj je kratkog daha jer osećam kako mi se kruti u rukama.

Naginjem se da je poljubim, ali Sesilija okreće glavu.

„Pogledaj me, molim te“, zamolim je.

„Mnogo te mrzim“, šapne.

„Znam.“

Podiže pogled do mojih očiju pa ga spušta do usana. „*Plus rien ne nous séparerera. Jamais.*“ *Ništa se nikad neće isprečiti između nas. Nikad.*

Iscrpljena je, nesumnjivo zbog mene, te obara glavu i naslanja mi je na rame dok je nosim u kuću. Bo me prati u stopu sve dok mu ne zalupim vrata spavaće sobe ispred njuške.

„Ne istresaj se na mom štenetu“, prekoreva me dok ulazim u kupatilo i nežno je spuštam ispred tuš-kabine.

„Jesi li uopšte spavala?“, pitam dok puštam vodu.

Sesilija mlitavo stoji i ne odgovara.

„Žao mi je što je toliko trajalo.“ Polako joj skidam duks i gornji deo pidžame preko glave pa joj nežno povlačim gumicu s kose. Obrušava joj se na ramena, a meni se diže pri pogledu na nju.

Neispavana je, zapanjena i izgleda poraženo. Mrzim što je tako. Želim je borbenu, ali borbenost joj je iščilela. I ja sam kriv za to.

„Morao sam da dođem kod tebe spreman, Sesilija. Morao sam. Previše ljudi zavisi od mene. Mnogo toga sam pokrenuo. Morao sam da smislim kako da izađem iz svega i razbistrim glavu. Obećavam ti da ću te nekako navesti da razumeš.“

„Sumnjam u to.“

„One laži koje sam ti rekao kad smo se onako žestoko svađali bile su poslednje koje ću ti reći“, kažem i ljubim joj slepoočnicu dok otkopčavam njen brus. Jače je od mene pa se naginjem i gutam joj bradavicu. Ona mi odmah upliće prste u kosi i oštro uzdiše dok je povlači, puna otpora.

„Potrebna si mi“, šapnem pa uvlačim pola sise u usta, nateravši je da tiho jekne. Puštam je i gledam kako joj se grudi sijaju, a telo joj još više mlitavi dok je čvrsto držim u mestu. „Potrebna si mi, Sesilija. Potrebno mi je da te nateram da svršiš. Potrebno mi je da osetim kako se širiš oko mog kurca. Potrebno mi je da čujem svoje ime s tvojih usana. Ali *ti* si mi potrebija.“

Spuštam se na kolena i vučem joj najpre donji deo pidžame, a zatim i gaćice na pod. Oči su mi u ravni s njenom picom. Naslanjam usne na njen vrh i udišem miris dok mi kita pulsira i moli da je oslobodim.

Ne mogu odoleti želji da je probam, tako da joj prelazim jezikom po kličići. Zariva mi nokte u glavu i nehotice isprekidano jekne. Uživam u bolu koji mi nanosi zato što se bori, ali to nije ni približno dovoljno. Odmičem se i podižem pogled prema njoj. Uzvraća mi pogled očima punim plave vatre.

Nijedno ne može da se odupre privlačnosti i nikad nismo mogli bez obzira na to koliko smo bili zavađeni. Ali potrebno mi je više od popuštanja njenog tela da bih delao.

Ustajem, prelazim joj palčevima po bradi pa je brzo poljubim. Ona drhti od želje. Pogled joj je molećiv iako usne odbijaju da se pokrenu, da traže ono što joj je potrebno. Jebena je agonija odvojiti se od nje.

„Istuširaj se. Spremiću doručak. Još ćemo razgovarati.“

Klima glavom i pogled joj postaje staklast, gubi se u drugom vremenu – vremenu kad sam je nesumnjivo povredio jer je to sve što sam ikad radio.

„Niko me ne mrzi više od mene samog zbog onoga što sam ti uradio“, priznajem pre nego što je sasvim pustim i izađem iz zaparenog kupatila.

Ponaša se kao robot otkako se istuširala. Odsutno pije kafu dok hrani Boa slaninom iz svog tanjira. Nisam zamišljao da ćemo tako doručkovati. Ali nade su mi bile prevelike.

„Pitaj me bilo šta“, podstičem je. Sedim naspram nje za kuhinjskim stolom za četvoro. Uzima zalogaj slatke prženice i ispija kafu pre nego što probam prvi zalogaj.

Pogledi nam se sreću i usne joj se blago izviju u osmeh kad se zagrcnem.